

TISZTELT ALKOTMÁNYBARÓSÁG!

Alulírott [REDACTED] indítványozó, a IV/1276-4/2021.sz. felhívásnak – *határidőben* – eleget téve, az alábbi

HIÁNYPÓTLÁST

terjesztem elő:

Mindenekelőtt úgy érzékelem, hogy a tisztelt Taláros Testület nem pontosan érti az AIKE (Apák az Igazságért Közhasznú Egyesület) részvételét az ügyben, ezért tisztázni tartom szükségesnek:

A Pp. 37. §-ban megfogalmazott „célszerűségi pertársaság” analógiája alapján lényegében két, önállóan is előterjeszthető alkotmányjogi panaszt foglaltunk egy beadványba azon okból, hogy ugyanaz az eljárás, illetve ugyanaz a döntés sérti az én – *mint természetes személy* – alaptörvénybeli jogaimat és sérti az AIKE – *mint jogi személy* – alaptörvénybeli jogait is, a két sérelem pedig egymással is szoros kapcsolatban áll.

Vagyis szó sincs arról, hogy én az indítványomat a saját nevemben, továbbá az AIKE nevében is eljárva nyújtottam volna be: arról van szó, hogy a beadványban két külön indítvány szerepel: az egyiket én – *mint természetes személy* - terjesztem elő kizárólag a saját nevemben eljárva, a másikat pedig az AIKE – *mint jogi személy* - terjeszti elő ugyancsak kizárólag a saját nevében, a képviselőjére önállóan (is) jogosult [REDACTED] elnökségi tagja által.

Hangsúlyozom: az Abtv. passzusai között nem találtam az előbb hivatkozott „célszerűségi pertársasággal” analóg passzust, ugyanakkor olyan előírást sem találtam benne, ami kizárná, hogy egy beadványban több indítványozó is kérhesse ugyanannak a döntésnek a megsemmisítését a saját valamely alapjogának sérelmére hivatkozva, amely - *értelemszerűen* - ugyanabban az eljárásban, illetve ugyanazon döntés által sérült.

Ha azonban ez a fajta kvázi „célszerűségi pertársaság” az Abtv. alapján nem lenne lehetséges, úgy nyilván semmi akadálya annak, hogy a „közös” beadványt „szétszedjük”, és külön-külön, két alkotmányjogi panaszban terjesszük elő a sérelmeinket: az egyikben én a magamét, a másokban pedig az AIKE a magáét.

(A kettőt viszont a szoros logikai összefüggés miatt egymástól függetlenül vizsgálni – megítélésem szerint – nem szabad.)

Ugyanakkor az is nyilvánvaló, hogy én csak a saját indítványom jelzett hiányosságait pótolhatom, az AIKE indítványának esetleges hiányait viszont kizárólag az AIKE pótolhatja. (Nyilván külön – kifejezetten neki szóló – hiánypótlásra felhívás esetén és annak alapján. Ismereteim szerint mostanáig csak én kaptam ilyen felhívást a tisztelt Taláros Testülettől, az AIKE nem kapott!)

Mindenesetre az összefüggés – a kapcsolódás – ott van a két indítvány között, hogy nekem a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogom sérül önmagában azáltal (is), hogy az elsőfokon eljáró bíróság jogalap nélkül kizárta az általam meghatalmazott képviselőt az eljárásból, és így egyedül maradtam abszolút laikusként egy jogász-haddal szemben, mondjuk ki: a jogi ismereteim hiányával

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/1276-5/2021	
Érkezett: 2021 JÚL 08.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet:	

visszaélve, esélyt sem hagytak nekem az elsőfokú eljárásban, ami azután másodfokon már nem bizonyult helyrehozhatónak.

A képviselőhez való jog talán az egyik legalapvetőbb ügyféljog, ennek az annullálása önmagában is azt eredményezi, hogy az eljárást alaptörvényi szinten tisztességtelennek KELL tekinteni. Mint ismeretes: az EJEK következetes ítélkezési gyakorlata is ez: a kontradiktórius elv sérelme, a fegyverek egyenlőségének sérelme és a képviselőhez való jog sérelme közül bármelyik önmagában is azt eredményezi, hogy az eljárást nem lehet tisztességesnek tekinteni.

Az EJEK több ízben is rámutatott egyébként, hogy a képviselőhez való jog sérelme – lényegét illetően – a fegyverek egyenlőségének sérelmét is jelenti abban az esetben, ha a képviselőhez való jogát csak az egyik peres félnek annullálták, a másik fél viszont élhetett és ténylegesen élt is ezzel a jogával. Az én esetemben ez történt: míg a per alperes profi családjogász ügyvéddel képviseltethette magát, az én képviselőmet a perből jogellenesen kizárta a bíróság. Ezzel valóban súlyosan sérült a fegyverek egyenlősége (is), ami egyben az eljárás alapjogi szinten tisztességtelen voltát is eredményezi.

Ugyanakkor az AIKE az rPp. 67. § (1) bekezdés g) pontja alapján jogosult volt a képviseletemben eljárni, miután az alapszabályában rögzített, elfogadott és bejegyzett tevékenységi köre a tagjai peres képviseletére (is) kiterjed. Az AIKE – *erre tekintettel* – az Alaptörvényben rögzített, „szabadon tevékenykedéshez” való jogának sérelmére alapozza a saját indítványát, figyelemmel arra, hogy az Alkotmánybíróság értelmezése szerint ez alatt a bizonyos „szabadon történő tevékenykedéshez” való alapjog alatt azt kell érteni, hogy az egyesület a bejegyzett és elfogadott, törvényes tevékenységét szabadon, korlátozás nélkül gyakorolhatja. *(Ezt persze – mint már utaltam rá – az AIKE jogosult szükség esetén részletesebben kifejteni, amennyiben erre vonatkozóan a tisztelt Taláros Testület az egyesület felé is szükségesnek látná hiánypótlásra felhívást intézni.)*

A saját alapjogi sérelmemként kizárólag az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való alapjogom sérelmét, valamint a VI. cikk (1) bekezdésében foglalt magán- és családi élethez, illetve kapcsolattartáshoz való alapjogom sérelmét jelölöm meg.

A XVI. cikk (1) bekezdésében foglalt gyermeki alapjog sérelmét, a kiskorú gyermek mindenekfelett álló érdekének sérelmét, valamint a New York-i Egyezményben foglaltak sérelmén keresztül az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdésének sérelmére értelemszerűen nem a saját alapjogi sérelmemként hivatkozom – hiszen ezek egyike sem az én alapjogom! –, hanem ezekre a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való alapjogom sérelmének részbeni alátámasztása céljával hivatkozom:

A 6/1989. (III.11.) AB határozat szerint a „tisztességes eljárás” (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni. ... A tisztességes eljáráshoz való jog lényegében azokat a garanciákat foglalja magában, amelyek rendeltetése, hogy a felek jogainak érvényesítése olyan eljárásban történjen, amely biztosítékot jelent a törvényes, elfogulatlan és ésszerű időn belüli döntésre.

Erre tekintettel garantáltan nem lehet tisztességes egy olyan családjogi eljárás, amelyben – többek között - fűtyülnek a gyermek mindenekfelett álló érdekére, a New York-i Egyezményre és ezáltal semmibe veszik az Alaptörvény Q Cikkének (2) bekezdésében foglaltakat is.

Az eljárás tisztességének a kérdését csakis az összes körülmény együttes értékelésével lehet megítélni, amibe viszont nem kizárólag az eljárásban érintett egyik fél jogainak tiszteletben tartása tartozik bele, hanem általában a felek és az eljárásban érintettek jogainak tiszteletben tartása is. Az Alkotmánybíróság nem ismer olyan fogalmat, hogy valamely eljárás az eljáró felek valamelyikével szemben tisztességes, valamelyikével szemben pedig nem tisztességes. Ami általában az egyik fél számára hátrányként jelentkezik, az a másik fél számára előnyként minősül. Viszont, ha a hátrány tisztességtelen, akkor a másik fél oldalán jelentkező előny is tisztességtelen.

Vagyis az eljárás egészében tisztességes, vagy tisztességtelen. Az eljárás nem akkor tisztességes, ha mondjuk nekem előnyös, hanem akkor, ha abban minden fél és minden érintett jogait tiszteletben tartották.

Ha tehát egy családjogi eljárásban – **többek között** - fűtyülnek a gyermek mindenekfelett álló érdekére, a New York-i Egyezményre és ezáltal semmibe veszik az Alaptörvény Q Cikkének (2) bekezdésében foglaltakat is -, az a családjogi eljárás összességében tisztességtelen, hiszen ezeket a jogokat a bíróság a peres felek kérelmeitől függetlenül, hivatalból köteles tiszteletben tartani és érvényesíteni.

Ha pedig az eljárás egészében tisztességtelen, akkor az abban részt vevő mindegyik fél tisztességes eljáráshoz való joga sérül: azé is, aki tisztességtelen hátrányba került, de azé is, aki tisztességtelen előnyhöz jutott. *(Az alapjog ugyanis magához a tisztességhez fűződik!)*

Természetesen továbbra is hivatkozom ezt meghaladóan a tisztességes eljárás sérelmének körében a bíróság az elfogultság fennállására, és/vagy legalábbis az elfogultság nyilvánvaló látszatának figyelmen kívül hagyására, a „contra legem” jogalkalmazásra, amikor a bíróság figyelmen kívül hagyja az Alaptörvény R) Cikkének (2) bekezdését, miszerint a jogszabályok mindenre nézve kötelezőek, és például – *a jelen esetben* – az rPp. 66. § (1) bekezdésének kógens rendelkezésével szembe megy anélkül, hogy erre nézve bármilyen magyarázattal szolgálna, anélkül, hogy a „contra legem” jogalkalmazás tekintetében a tisztességes eljárás egyik garanciális elemét képező indoklási kötelezettségének eleget tenne, hivatkozom a kötelező jogszabályi tájékoztatás - rPp. 3. § (3) bekezdése - elmulasztására, majd **a kötelező tájékoztatás meg nem adásából fakadó, fel nem róható mulasztásnak a fél terhére történő értékelésére**, a bizonyítási lehetőségektől való megfosztásomra, amelyekkel az igazamat bizonyítani tudtam volna, amelyek alkalmasak lehettek volna az állításaim alátámasztására, a különleges szakértelmet igénylő kérdésben a bíróság szakértő bevonása nélküli döntésére, a rendelkezésére álló, ha nem is kirendelés alapján készült, de mindenképpen megfelelő szakértelemmel rendelkező személyektől (pszichológusoktól) származó mértékadó vélemények teljes egészében, magyarázat, **indoklás nélküli** figyelmen kívül hagyására, és a gyermek meghallgatásának mellőzésére, ami nem csak a gyermek jogait sérti, de nyilván az én bizonyításhoz való jogom annullálását is jelenti egyben.

A tisztességes eljárás követelményével ellentétes, előbb felsorolt körülményeket az alkotmányjogi panaszomban – *annak 7. oldalától a 9. oldaláig* - viszont kimerítő részletességgel elemeztem – **analóg esetént meghivatkozva és részletesen elemezve a tisztelt Taláros Testület 3375/2018. (XII.5.) AB határozatát és az abban foglaltakat is!** -, ahhoz hozzátenni már érdemben semmit nem lehet és nem is szükséges.

A VI. cikk (1) bekezdésében foglalt magán- és családi élethez, illetve kapcsolattartáshoz való alapjogom sérelmének miben létét – *álláspontom szerint* – ugyancsak kellő alapjogi elemzéssel támasztottam alá, konkrétan az alkotmányjogi panasz 10. oldalán –meghivatkozva és részletesen elemezve a tisztelt Taláros Testület IV/1533/2020. AB határozatát és az abban foglaltakat is! –, megítélésem szerint az ott részletezettekhez ugyancsak nincs már mit hozzátenni.

A másodfokú bíróság egyszerűen áldását adta arra az állapotra, hogy hónapok óta nincs és előre láthatóan még évekig nem is lesz kapcsolattartás a gyermek és az édesapa között!

Ehhez legfeljebb az alkotmányjogi panasz előterjesztése óta eltelt időben történeteket – *pontosabban „nem történeteket”* – érdemes talán hozzátenni:

Ahogy az várható volt: az alapjogsértő ítélet kézhez vételét követően a gyermek anyja fölényesen közölte, hogy csinálhatok, amit akarok, ő továbbra is azt tesz, amit jónak lát, én pedig továbbra is csinálhatok, amit akarok, őt soha senki nem fogja elmarasztalni semmiért, mert ő AZ ANYA, én pedig csak egy DONOR vagyok a sok közül.

A kisfiamat azóta – immáron több, mint 8 hónapja! – sem láthatom, a gyermek lassan már meg sem ismer, az emlékeiből is törlődöm, és ennek valóban nincs mindmáig semmilyen következménye.

Tőlünk kissé nyugatabbra anyuka már rácsok mögött ülne ugyanezen magatartása esetén, nálunk viszont azt, ami Európa fejlettebb államaiban már bűncselekménynek minősül – *kisajátítás, ellennevelés* – jobb esetben csak burkoltan, rosszabb esetben pedig – így a mi esetünkben is! – egészen nyíltan, leplezetlenül is támogatja a bíróság.

2021. 07. 01.

tisztelettel

Előttünk:

1. Név

Cím

Aláír

2. Név

Cím

Aláír